Dobrodružství Huckleberryho Finna

(Kamarád Toma Sawyera)
Putování za přátelstvím, svobodou a morálním probuzením po Mississippi

autor: Mark Twain

Autorská práva

Dobrodružství Huckleberryho Finna

© 2026 Library of Alexandria.

Všechna práva vyhrazena.

Autorská práva k původnímu redakčnímu materiálu, úpravám, uspořádání a grafickému zpracování vytvořeným pro toto vydání vlastní Library of Alexandria. Žádná část těchto chráněných prvků nesmí být bez předchozího písemného souhlasu Library of Alexandria reprodukována, ukládána do systému pro vyhledávání informací ani přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, s výjimkou případů povolených příslušnými právními předpisy.

Vydala Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Obsah

Úvod....2
Huckleberry Finn....5
Kapitola 1....6
Kapitola 2....9
Kapitola 3....15
Kapitola 4....19
Kapitola 5....23
Kapitola 6....27
Kapitola 7....34
Kapitola 8....40
Kapitola 9....51
Kapitola 10....55
Kapitola 11....59
Kapitola 12....66
Kapitola 13....73
Kapitola 14....79
Kapitola 15....84
Kapitola 16....90
Kapitola 17....99
Kapitola 18....108
Kapitola 19....120
Kapitola 20....128

Kapitola 21.....137
Kapitola 22.....147
Kapitola 23.....152
Kapitola 24.....158
Kapitola 25.....164
Kapitola 26.....171
Kapitola 27.....179
Kapitola 28.....186
Kapitola 29.....196
Kapitola 30.....205
Kapitola 31.....209
Kapitola 32.....218
Kapitola 33.....224
Kapitola 34.....231
Kapitola 35.....237
Kapitola 36.....244
Kapitola 37.....249
Kapitola 38.....255
Kapitola 39.....262
Kapitola 40.....267
Kapitola 41.....273
Kapitola 42.....280
Poslední kapitola.....288

Předmluva
Poselství čtenářům

Znovuvybudování největší knihovny v dějinách lidstva

Před tisíci lety byla Alexandrijská knihovna srdcem světového poznání — útočištěm, kde se shromažďovala a svobodně sdílela moudrost všech známých civilizací.

A pak jsme o ni přišli.

Nyní ji znovu budujeme — a zveme vás, abyste se k nám připojili.

V Library of Alexandria jsme si dali za cíl zpřístupnit každou knihu každému člověku na Zemi — nejen v tištěné podobě, ale v každém jazyce a formátu a pro každého čtenáře.

Takto toho dosahujeme:

- **Luxusní tištěná vydání za skutečné náklady na tisk** - Objednejte si kteroukoli knihu jako kvalitní brožované vydání, elegantní vázanou knihu nebo působivou kazetu — a zaplaťte pouze náklady na tisk. Žádné přirážky. Žádní prostředníci.
- **Neomezený přístup k největším dílům** - Užijte si tisíce nadčasových klasik — od Platóna přes Shakespeara až po Tolstého — v krásných moderních vydáních e-knih a audioknih. Čtěte a poslouchejte bez omezení — kdekoli na světě.
- **Moderní překlady do všech jazyků a nářečí** - Klasická díla nově převádíme do jasného a srozumitelného jazyka — a překládáme je do všech představitelných nářečí. Každý si zaslouží porozumět největším myšlenkám lidstva.

Když navštívíte **LibraryofAlexandria.com** , nezískáte jen přístup ke knihám — připojíte se ke globálnímu hnutí, které usiluje o obnovu, uchování a sdílení moudrosti civilizace.

Připojte se k nám ještě dnes na LibraryofAlexandria.com

Společně zajistíme, aby světlo lidské moudrosti už nikdy nezhaslo.

S vděčností,

Tým Moderní Alexandrijské knihovny

Navštivte:
www.libraryofalexandria.com
Nebo naskenujte níže uvedený kód:

Úvod

Tento román vypráví chlapec, kterému říkají, aby se choval slušně, ale který by byl nejraději skoro kdekoli jinde. Právě jeho hlas dává knize její význam. Huckleberry Finn mluví jako chudý kluk z missourského městečka na řece a vůbec netuší, že je vtipný, moudrý nebo nebezpečný. Popisuje, co vidí, a svět dospělých, o němž vypráví, vypadá velmi zvláštně, když ho popisuje právě on.

Ernest Hemingway proslule prohlásil, že veškerá moderní americká literatura vychází z této jediné knihy. Je to jeho tvrzení, a navíc přehnané, ale ukazuje na něco skutečného. Před Huckem zněly americké romány většinou jako jejich vzdělaní autoři. Po něm mohl spisovatel vystavět celou knihu z každodenní řeči a spolehnout se, že v ní najde pravdu, humor i smutek.

Autor knihu otevírá oznámením, že každý, kdo v ní bude hledat motiv, morální ponaučení nebo zápletku, bude stíhán, vyhoštěn nebo zastřelen. Je to vtip, a povedený, a zároveň vypovídá něco o tom, jaká je to kniha.

Missourský chlapec se proslaví

Mark Twain byl pseudonym Samuela Clemense, který se narodil roku 1835 a vyrůstal v Hannibalu v Missouri, městě na břehu Mississippi. Než se stal spisovatelem, pracoval jako tiskař a kormidelník na říčním parníku; řeč řeky, její posádky i její nebezpečí mu zůstaly v paměti po celý život. Twain začal knihu psát v polovině 1870. let 1. století, několikrát ji odložil a dokončil ji roku 1883 po létě usilovné práce v rodinném letním sídle poblíž Elmiry ve státě New York. Hucka už předtím představil jako vedlejší postavu v knize Dobrodružství Toma Sawyera a nová kniha začíná tím, že tu dřívější připomene.

Děj se odehrává v údolí Mississippi několik desetiletí před napsáním knihy, v době, kdy bylo otroctví v Missouri stále zákonem. Twain knihu napsal až poté, co tento svět zničila občanská válka, přesto se rozhodl vrátit se k němu pohledem dítěte, které přijalo jeho pravidla, aniž by je kdy zpochybnilo. Právě tato volba dává knize její sílu. Huck není reformátor ani filozof. Jednoduše si všímá věcí a to, čeho si všímá, bývá často znepokojivé.

O knize se vedly spory od chvíle, kdy vyšla, a vedou se dodnes. Krátce po vydání ji některé knihovny zakázaly, zpočátku proto, že působila hrubě a neukázněně. V pozdějších letech se debaty soustředily na její zobrazení rasy a opakované užívání hanlivého označení. I tato historie patří k životu románu. Mnozí spisovatelé, filmaři i učitelé ji stále považují za knihu, která nutí klást si těžké otázky o Americe.

Huck hledá, kam jinam

Základní situace je prostá. Huck je kluk z malého městečka na Mississippi, který má sklony utíkat. Nedávné dobrodružství mu přineslo bohatství a lidé s dobrými úmysly ho teď učí slušnému chování, čímž ho málem přivádějí k slzám z nudy. Otázka zní, co udělá chlapec, který nemá rád pravidla, když se kolem něj začnou svírat, a kam půjde.

Román je dlouhý, volně vystavěný a epizodický: má čtyřicet dva kapitol a jednu závěrečnou. Jeho tempo se řídí řekou: někdy líně plyne a unáší se proudem, jindy se náhle stává nebezpečným. Twain mísí široce pojatý humor se scénami napínavými i něžnými. Jak vysvětluje autor v úvodním komentáři, používá také několik odlišných nářečí, takže některé promluvy mohou na stránce vypadat nezvykle. Pomáhá číst knihu nahlas, jak to dělá audiokniha. Rytmus si rychle osvojíte a Huckovu prostou řeč snadno pochopíte.

První kapitoly představují několik jmen a chlapeckou loupežnickou bandu, ale žádná zvláštní příprava není potřeba. Huck cestou sám vysvětluje, co je třeba, a dělá to po svém.

Čeho si Huck cestou všímá

Stojí za to mít na paměti několik otázek. Huck říká, že ho mrtví nezajímají a že ho nebe, jak mu o něm vyprávěli, nijak nenadchlo. Čemu tedy vlastně věří a čemu důvěřuje místo toho? Twainův vypravěč je upřímný, pokud jde o jeho vlastní pocity, ale často si jejich význam vykládá špatně, takže mezi tím, co Huck říká, a tím, co může vidět čtenář, vzniká odstup. Jak velký bude?

Pak je tu Huckova osamělá, pověrčivá a obrazotvorná mysl. Všude vidí znamení, snadno lže a má svůj vlastní soukromý kodex toho, co je správné a co špatné. Kde k němu přišel a obstojí tváří v tvář všemu, čemu ho učí okolní svět?

Kniha, která začíná vtipem o tom, že nemá žádné morální ponaučení, sama vybízí k otázce: o co Twainovi ve skutečnosti jde?

Huckleberry Finn

Místo děje: Údolí Mississippi Čas: před čtyřiceti až padesáti lety

Kapitola 1

Nevíte o mně nic, pokud jste nečetli knihu jménem Dobrodružství Toma Sawyera, ale na tom nezáleží. Tu knihu napsal pan Mark Twain a většinou v ní říkal pravdu. Některé věci přeháněl, ale většinou říkal pravdu. To nic není. Neznám nikoho, kdo by občas nelhal, leda tetu Polly, vdovu nebo snad Mary. O tetě Polly – tedy o Tomově tetě Polly – i o Mary a vdově Douglasové se v té knize píše. Je to většinou pravdivá kniha, až na pár přehánění, jak už jsem říkal.

Kniha končí takhle: Tom a já jsme našli peníze, které lupiči schovali v jeskyni, a zbohatli jsme. Každý jsme dostali šest tisíc dolarů – samé zlato. Když byly ty peníze na hromadě, byl to pořádný balík. Nu, soudce Thatcher je vzal a uložil na úrok, takže nám každému vynášely dolar denně po celý rok – víc, než člověk věděl, co s tím. Vdova Douglasová si mě vzala za syna a rozhodla se, že ze mě udělá slušného člověka, ale bydlet pořád v domě bylo krušné, když byla vdova tak pořádně a spořádaně usedlá ve všem, co dělala. A tak jsem, když už jsem to déle nemohl vydržet, utekl. Zase jsem se navlékl do svých starých hadrů a zalezl do sudu od cukru a byl jsem svobodný a spokojený. Jenže Tom Sawyer mě vypátral a řekl, že založí bandu lupičů a že se k ní můžu přidat, když se vrátím k vdově a budu se chovat slušně. Tak jsem se vrátil.

Vdova nade mnou plakala a říkala mi, že jsem ubohé ztracené jehňátko, a říkala mi i spoustu dalších věcí, ale nikdy tím nechtěla ublížit. Zase mě navlékla do těch nových šatů a já se v nich jen potil a potil a cítil se celý stísněný. Nu, a pak to začalo nanovo. Vdova zazvonila na večeři a člověk musel přijít včas. Když jste přišli ke stolu, nemohli jste se hned pustit do jídla, ale museli jste počkat, až vdova skloní hlavu a trochu zamumlá nad jídlem, přestože mu doopravdy nebylo co vytknout – tedy kromě toho, že se všechno vařilo zvlášť. V sudu se zbytky je to něco jiného. Věci se tam promíchají, šťáva se tak všelijak přelévá sem a tam a jídlo je pak lepší.

Po večeři vytáhla knihu a poučovala mě o Mojžíšovi v rákosí a já se celý třásl nedočkavostí, abych se o něm dozvěděl všechno. Jenže časem z ní vypadlo, že Mojžíš už byl pěkně dlouho mrtvý, a tak mi na něm přestalo záležet, protože mrtvé lidi neberu.

Zanedlouho jsem dostal chuť na kouření a poprosil vdovu, aby mi to dovolila. Ale nechtěla. Řekla, že je to ošklivý zlozvyk a není to čisté a že bych s tím měl přestat. S některými lidmi je to zkrátka tak. Odsuzují něco, o čem nic nevědí. Tady se starala o Mojžíše, který s ní nebyl nijak příbuzný a nikomu už nebyl k ničemu, protože byl mrtvý, jak vidíte, ale mně pořádně vynadala za něco, na čem bylo i něco dobrého. A sama šňupala tabák, ale to bylo samozřejmě v pořádku, protože to dělala ona.

Její sestra, slečna Watsonová, celkem hubená stará panna s brýlemi, se právě nastěhovala k ní a teď si na mě došlápla s pravopisnou knížkou. Dost mě trápila asi hodinu, a pak jí vdova řekla, ať toho nechá. Už bych to dlouho nevydržel. Pak byla další hodinu smrtelná nuda a já se vrtěl. Slečna Watsonová říkávala: „Nedávej si tam nohy, Huckleberry," a: „Nekrč se tak, Huckleberry – seď rovně," a zanedlouho zase: „Nezívej a neprotahuj se tak, Huckleberry – proč se neumíš chovat?" Pak mi vyprávěla všechno o tom špatném místě a já řekl, že bych si přál být tam. To ji rozzlobilo, ale já to nemyslel zle. Chtěl jsem jen někam jít, chtěl jsem jen nějakou změnu, bylo mi jedno kam. Řekla, že je hříšné říkat něco takového, a že ona by to neřekla za nic na světě; bude žít tak, aby se dostala na to dobré místo. Nu, neviděl jsem žádnou výhodu v tom dostat se tam, kam mířila ona, a tak jsem se rozhodl, že se o to nebudu snažit. Ale neřekl jsem to, protože by z toho byly jen potíže a k ničemu by to nebylo.

Teď už se rozjela a pokračovala ve vyprávění o tom dobrém místě. Řekla, že tam člověk celý den jen chodí s harfou a zpívá, a tak pořád dál, navěky. Takže mě to moc nenadchlo. Ale neřekl jsem to. Zeptal jsem se jí, jestli myslí, že se tam dostane Tom Sawyer, a řekla, že ani náhodou. To mě potěšilo, protože jsem chtěl být s ním.

Slečna Watsonová do mě pořád šťourala a už to bylo únavné a člověku bylo smutno. Časem přivedli černochy dovnitř a pomodlili jsme se, a pak šli všichni spát. Vzal jsem si do svého pokoje kousek svíčky a postavil ho na stůl. Pak jsem si sedl na židli u okna a snažil se myslet na něco veselého, ale nebylo to nic platné. Bylo mi tak smutno, že jsem si skoro přál být mrtvý. Hvězdy svítily a listí v lese tak smutně šumělo; a slyšel jsem kdesi daleko houkat sovu, jako by vyprávěla o někom, kdo zemřel, a taky vlhovce a psa, kteří naříkali nad někým, kdo měl umřít; a vítr se mi snažil něco pošeptat, ale já nedokázal rozpoznat co, a tak mi po těle běhal mráz. Pak jsem kdesi daleko v lese zaslechl takový zvuk, jaký vydává duch, když chce povědět něco, co ho tíží, ale nedokáže se vyjádřit, takže nemůže v hrobě klidně odpočívat a musí každou noc takhle bloudit a truchlit. Byl jsem tak sklíčený a vyděšený, že jsem si přál, aby tu se mnou někdo byl. Zanedlouho mi po rameni lezl pavouk, tak jsem ho odhodil a spadl do svíčky; a než jsem se stačil pohnout, celý se scvrkl. Nikdo mi nemusel říkat, že je to strašně zlé znamení a přinese mi smůlu, takže jsem se vyděsil a málem ze sebe strhal šaty. Vstal jsem, třikrát se otočil na místě a pokaždé se pokřižoval; pak jsem si nití svázal malý pramínek vlasů, aby mě neobtěžovaly čarodějnice. Ale stejně jsem tomu moc nevěřil. Tohle se dělá, když najdete podkovu a ztratíte ji, místo abyste ji přibili nade dveře, ale nikdy jsem neslyšel, že by to odhánělo smůlu, když člověk zabil pavouka.

Znovu jsem si sedl, celý roztřesený, a vytáhl si dýmku, abych si zakouřil, protože v domě teď bylo ticho jako v hrobě, a vdova se tak nic nedozví. No, po dlouhé době jsem uslyšel, jak tam v dálce ve městě odbíjejí hodiny – bum, bum, bum – dvanáctkrát; a pak zase ticho, ještě větší než předtím. Za chvilku jsem ve tmě mezi stromy zaslechl prasknout větvičku – něco se tam hýbalo. Zůstal jsem sedět a poslouchal. Vzápětí jsem tam dole sotva zaslechl „mňau, mňau!“ To bylo dobré! Řekl jsem „mňau, mňau!“ tak tiše, jak jsem jen dokázal, pak jsem zhasl a vyškrábal se oknem na střechu přístavku. Potom jsem sklouzl na zem a proplížil se mezi stromy. A opravdu, Tom Sawyer tam na mě čekal.

Pokračujte ve čtení: Dobrodružství Huckleberryho Finna

Toto je bezplatná ukázka knihy Dobrodružství Huckleberryho Finna od Library of Alexandria.

Čtěte a poslouchejte celou knihu a více než 200 000 dalších, 90 dní zdarma:

https://libraryofalexandria.com/cs/products/adventures-of-huckleberry-finn